

Beste Peter,

Terwijl mijn trein door het zonovergoten landschap raast, ik ben op weg naar Utrecht, bedenk ik me dat ik vaak gespannen ben als ik iets nieuws moet doen. Niet dat ik bang ben dat ik het niet kan, maar wel omdat ik hoop dat het allemaal in een keer goed gaat. Ik hoor dat ook terug op de gemeenteavonden: 'het moet wel meteen goed wanneer we naar de Waterstaatskerk gaan!' wordt dan gezegd. En de meesten van ons zijn het daar mee eens. Maar de grote vraag is natuurlijk: wat is goed? En wanneer is iets goed genoeg?

Veel mensen doen hun uiterste best om aan alles en iedereen te denken, de inrichting van de Waterstaatskerk, de mogelijkheden om 7 dagen per week kerk te zijn, de uitstraling die we willen hebben. En, misschien wel het belangrijkste: jullie proberen heel hard om alle betrokkenen te spreken. Van hun te horen wat zij voor ogen hebben, hoe zij zich zien in de Waterstaatskerk, waar zij hun energie en kracht uit halen. En toch merk ik dat er mensen zijn die zich gepasseerd voelen, verontwaardigd zijn over hoe de processen verlopen. Ik bedacht me dat dat zou kunnen komen omdat hun verwachting van 'meteen goed' een andere is dan wat de kerkenraden en werkcommissies voor ogen hebben. Misschien zagen ze een grotere rol voor zichzelf, of voor een ander.

Ik heb het idee dat we als gemeente de organisatorische veranderingen die horen bij een verhuizing, niet hebben kunnen overzien. De veranderingen in de personele bezetting, geen betaalde koster meer, maar een beheerder, minder predikanten en meer vrijwilligers die eigen verantwoordelijkheid mogen nemen. Voor sommigen is het wellicht te spannend. Wat kan jij hen, naast wat gezegd is tijdens de gemeenteavonden, zeggen zodat ze de moed niet verliezen?

Het is belangrijk de moed niet te verliezen, zeker in deze 40 dagen voor Pasen, waarin we stil worden en denken aan de moed die Jezus had om Zijn lot te aanvaarden. Zou Hij ook gedacht hebben: het moet wel meteen goed?

Ik wens je een hele fijne week, met veel energie en moed.
Hartelijke groet, Janine

Hallo Janine,

Over goed gesproken. Zoals je weet train ik wekelijks op het ijs met senior marathonrijders. Afgelopen maandag de laatste keer dit seizoen. Met na afloop de onverwachte vraag of één van ons voorzitter wil worden van de Hengelose IJclub. Op zich hilarisch: als voorzitter trainen om achterop je schaats te zitten. Ze vertelden er direct bij: “Doe het niet om dankbaarheid te oogsten. Je krijgt een boel gefoeter over je heen. Is overal hetzelfde. Je doet het als bestuur nooit goed. Of is dat in de kerk anders?”

Mooie vraag. Want aansluitend ging ik naar de gemeenteavond over het benoemingsproces voor de nieuwe beheerder van de Waterstaatskerk. Ik wist dat daar kritische vragen zouden komen. Toch noem ik dat geen gefoeter. Het is juist mooi als mensen zo betrokken zijn dat ze het naadje van de kous willen weten. Mooi ook als zij voor goede en trouwe mensen als Lia en Rinse opkomen. Goed om de spanning te zien bij de voorzitters toen ze de avond openden. Maar ook in wat werd gezegd. De intentie om recht te doen aan alle betrokkenen. Hoe moeilijk het dan is om keuzes te maken! Het luchtte op, toen aan het eind niemands integriteit ter discussie stond. Al kon niet ieder de gemaakte keuzes en uitgangspunten volgen, en bleven sommige vragen onbeantwoord, juist met een beroep op die integriteit.

Fascinerend, hoe iedereen langdurig bleef napraten. Over de pijn die avond. Je wilt zo graag met zijn allen overstappen. Maar ook het besef van de kans die we hebben gekregen. Immers, er moeten sowieso één of twee kerken losgelaten worden, en diverse functies, met of zonder Waterstaatskerk. Jij schrijft over lot, Janine. Ik ben daar niet zo van. Al ken ik het wel, het besef dat sommige dingen je kunnen overkomen. Hoe je er niets anders overblijft dan stappen zetten dwars door de pijn heen. Van Jezus horen we in deze veertig dagentijd hoe hij daarin tot het uiterste gaat. Maar wie kent het niet in zijn eigen leven? Misschien is dat wel één van de uitdagingen van deze overstap: dat we er met elkaar door heen moeten zien te komen. Vlekkeloos gaat dat niet, maar laten we de kans die we krijgen er niet om loslaten, en met beide handen aanpakken, ervoor gaan, een echt, nieuw begin!

Ds. Peter Hendriks

